

— Магда, не ставай чудна! Щомъ организмътъ е силенъ нѣма опасностъ...

Но тя клати глава. Азъ продължавамъ:

— Това ти е отъ скоро, нали? Отъ нѣколко дни? Ще мине тогава. Разбира се ще мине, както казва мама. Тя ми разказа всичко и какъ си я изпѣдила. Ха, ха! А Митю всѣки день ми докладва. Всички сж много добри хора! А защо си изпѣдила доктора? Искаше да умрешъ, а? О, ти мила, глупавичка главичко. Сега не искашъ вече, нали?

Тя отрицателно кимва глава. На очитѣ ѝ се показватъ сълзи. И тя първи пжтъ казва цѣла фраза:

— Но азъ нѣма да живѣя, знамъ! Само вие не плачете. Ако има животъ следъ смъртъта, азъ ще бѣда винаги, всѣки мигъ, при васъ.

Но тя сама се разплаква. Азъ я успокоявамъ. Детето сжщо плаче. То всичко чува и вижда, попива го като малка гжбка. И тихо хлипа.

— Защо мама казва — ще умрѣ?

— Нѣма, нѣма, глупавичко! Тя казва така, защото е болна, но ще оздравѣе! — Нали ще оздравѣешъ? Кажѣ ѝ! Нали? Нали, да?

— Да! — казва тихо тя и презъ сълзи гледа детето. Но не смѣе да го пипне. — Да, майко!

Но тя не вѣрва въ това и го казва така, за утѣха на детето.

— Хайде сега, поспи. Ние ще излезнемъ въ двора. А Славчето ще го изпратимъ, до като оздравѣешъ, при баба му. Нали?

— Да, — казва изнемощѣло тя, но се замисля нѣкакъ странно, сѣкашъ се заслушва въ себе си и прибавя — не! Нека остане. Азъ скоро ще...

— Не говори така, Магда. Ще оздравѣешъ... Мълчи!

И тя само съ трепкане на клепачитѣ, скришно отъ детето казва — не, не.

— Ние ще се наредиме съ Славчето въ кухнята — казвамъ азъ.

Тя одобрява. Ние се обличаме и излизаме на двора за да я оставимъ да спи.

*

Славчето се заиграва въ влажния, топящъ се снѣгъ. Азъ отивамъ всѣка минута до прозореца за да погледна вжтре. И всѣки пжтъ Магда се усмихва болезнено.

— Спи, спи! — викамъ презъ прозореца азъ, усмихамъ и се и се дрѣпвамъ.